

Arrest

nr. 64 757 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Mano-origine, afkomstig van Bapa (Nimba-county). Uw vader was een medicijnman van de duivel. Hij ging regelmatig naar de bush om er voor de duivel te werken. Uw partner, (C.), was bang van uw vader en zijn bovennatuurlijke krachten en daarom vertrok ze in 2005 met uw zoon uit het dorp. U zag hen sindsdien niet meer terug en hebt geen contact meer met hen.

Toen u 25 jaar was hoorde u uw vader met iemand praten over u. Hij zei dat hij u het volgende seizoen zou meenemen naar de bush. De volgende dag legde uw vader u uit dat u als eerstgeborene hem diende op te volgen als medicijnman. U zei hem dat u dat niet wou omdat u christen bent, maar uw vader zei dat u er wel zou heen gaan zonder dat u het wist.

In juli 2010 stierf uw vader. De mensen uit het dorp geloofden dat hij door voodoo stierf, zoals hij zelf met anderen had gedaan. In september 2010 werd u opgezocht door een groep jonge mannen die u kwamen halen en zegden dat de duivel klaar was voor u. U weigerde met hen mee te gaan waarop u werd vastgenomen en ze een poeder naar u bliezen waardoor u buiten bewustzijn geraakte. U werd wakker en twee mannen stonden bij u. Toen u hen hoorde zeggen dat ze gingen kijken of de duivel klaar was voor u en toen u de duivel hoorde roepen, zette u het op een lopen. U liep naar de stad Sanniquellie vanwaar u een bus nam naar Monrovia. U verbleef 14 dagen in Monrovia. Omdat u vreesde dat de heks van uw dorp u daar via voodoo zou kunnen bereiken en u ziek zou maken, vertrok u van Monrovia naar België waar u op 15 november 2010 aankwam en op 19 november 2010 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst kunnen vragen gesteld worden bij de activiteiten van uw vader en uw vrees daarvoor. Immers, hoewel u verklaarde dat u de activiteiten van uw vader verafschuwde (zie gehoor CGVS, p.4) bleef u heel uw leven met hem onder hetzelfde dak wonen. Ook wanneer uw partner en zoon angst hadden voor uw vaders bezigheden en uw vriendin u dat ook voortdurend zei (zie gehoor CGVS, p.2), liet u na met hen elders te gaan wonen. De reden die u hiervoor geeft is dat uw vader u grond gaf (zie gehoor CGVS, p.4). Het is zeer merkwaardig dat u, ondanks uw vrees en afkeer, om deze reden bij uw vader bleef wonen. Ook dient te worden opgemerkt dat uw vader u nauwelijks inlichtte over het feit dat u hem zou dienen op te volgen of dat u de groep zou dienen te vervoegen (zie gehoor CGVS, p.5). Pas in 2010 zou hij u er een eerste keer over hebben aangesproken (zie gehoor CGVS, p.5). U weet niet of u, om medicijnman te worden, al dan niet een opleiding diende te volgen, hoe uw vader geleerd had te werken voor de duivel en wat u moest doen om uw vader op te volgen (zie gehoor CGVS, p.5). Het is merkwaardig dat uw vader hier met u niet over zou gepraat hebben, wetende dat u hem diende op te volgen, zeker aangezien uw vader, zoals blijkt uit uw verklaringen, zelf toch helemaal doordrongen was van de idee van duivelaanbidding.

Verder kunnen enkele vragen worden gesteld bij het profiel dat u van uzelf tracht te schetsen, namelijk dat van een laaggeschoolde 26-jarige man die niet kan spellen en die heel zijn leven bij zijn vader woonde en een klein boerderijtje had in de bush in een dorp en niet naar de stad kan verhuizen omdat dat een leven is waar hij niet aan gewend is (zie gehoor CGVS, p.1, 2, 3, verklaring DVZ, n°34). Vooreerst blijkt immers uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) dat u actief bent op het internet. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt tijdens het gehoor en wanneer uw foto op de website duidelijk getoond wordt, doet u er het zwijgen toe (zie gehoor CGVS, p.6). Op de vraag of u dat dan niet bent op de foto, antwoordt u ontkennend (zie gehoor CGVS, p.6). Het is echter overduidelijk dat het wel uw foto betreft. Dit document maakt trouwens ook duidelijk dat u reeds sinds 2008 op het internet zat en in het document verklaart u bovendien 33 jaar te zijn, terwijl u voor het CGVS verklaart 26 jaar te zijn (zie gehoor CGVS, p.2). Verder verklaarde u een probleem te hebben aan uw ogen en nooit naar de dokter te zijn geweest omdat u hiervoor geen geld had (zie gehoor CGVS, p.5). Wanneer u echter wordt gevraagd waarom u dan een bril draagt op de foto van uw geboorteakte, verklaarde u dat dit enkel was om de foto leuk te maken en dat het niet uw bril was (zie gehoor CGVS, p.5). Hetzelfde verklaarde u trouwens over het hemd en pak dat u op de foto draagt (zie gehoor CGVS, p.6). Dit is toch wel een opmerkelijke uitleg, zeker aangezien het hier een identiteitsdocument betreft waarop men toch geacht wordt eruit te zien zoals men er gewoonlijk uitziet. Uw uitleg dat die foto genomen werd tijdens uw doop (zie gehoor CGVS, p.5) is trouwens ook merkwaardig gezien het duidelijk een 'statische' pasfoto betreft. Ook uw verklaring dat u er mooi wou uitzien op de foto om ermee te pronken bij uw vrienden (zie gehoor CGVS, p.6) is merkwaardig gezien het profiel dat u schetst van uzelf als een eenzaam man aangezien niemand u ooit kwam opzoeken omdat u bij uw vader woonde (zie gehoor CGVS, p.2, 4).

Bovenstaande opmerkingen ondermijnen reeds grondig de ernst van uw verklaringen en vrees.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat u zelf aanhaalt dat uw beweerde problemen met de duivelaanbidders **plaatselijk van aard** zijn. U verklaart dat duivelaanbidding vooral voorkomt in Nimba-county en weet niet of het ook in de rest van Liberia voorkomt. Bovendien verklaart u uitdrukkelijk geen bescherming te kunnen vragen van de autoriteiten omdat het 'iets is dat in het dorp gebeurt' (zie gehoor CGVS, p.6). U haalt geen gegronde elementen aan waaruit kan blijken dat u zich niet elders in Liberia zou kunnen vestigen om aan dergelijke problemen te ontkomen. Uw uitleg dat u niet in Monrovia kon blijven omdat een heks uit uw dorp u daar via voodoo ziek zou kunnen maken (zie gehoor CGVS, p.5) is louter gestoeld op bijgeloof waarvoor geen objectieve grond aanwezig is.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u naliert enige **bescherming van de Liberiaanse autoriteiten** in te roepen tegen uw beweerdde belagers in uw dorp, die u trouwens niet blijkt te kennen (zie gehoor CGVS, p.4, 6). Uw verklaring dat de autoriteiten toch niets zouden ondernemen (zie gehoor CGVS, p.6) is enkel gesteund op veronderstellingen die u niet objectieveert. Immers, u verklaart zelf dat duivelaanbidding vooral een fenomeen is dat in Nimba-county voorkomt, zodat van u mag verwacht worden dat u alvast tijdens uw verblijf in Monrovia toch zou getracht hebben uw problemen kenbaar te maken bij de autoriteiten. Aangezien u dit niet deed, hebt u de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst niet uitgeput alvorens internationale bescherming aan te vragen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. U legt in het kader van uw asielaanvraag enkel een geboorteakte voor (afgeleverd op 23/6/2009), waarvan de gegevens hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt, naast de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aan als tegenpartij: *"De Belgische Staat, vertegenwoordigd door Mevrouw de Minister van Migratie en Asielbeleid en of haar Staatsecretaris (...)"*.

2.2. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid. De minister van Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, *"het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing"*, artikel 3 EVRM en artikel 1 van *"de Conventie van Genève"*. Hij geeft een algemene uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en vordert de Raad om zijn geval te beoordelen in het kader van zijn volheid van rechtsmacht.

Aangaande de vragen die in de bestreden beslissing worden gesteld bij de activiteiten van zijn vader en zijn vrees hiervoor, voert verzoeker aan dat hij als eerstgeborene van een man die voodoo beoefende een bijzondere status genoot ten aanzien van de andere dorpingen. Zijn vader was gerespecteerd maar werd ook gevreesd. Niemand durfde hem tegenspreken of zich tegen hem verzetten. Over hekserij en duivelaanbidding/voodoo praten was taboe. Verzoeker durfde zich nooit openlijk tegen zijn vader verzetten. Voorts is de druk van de gebruiken zo zwaar dat hij de indruk heeft nooit zelfstandig te hebben gedacht of geleefd. Het vertrek van zijn vrouw en zoon was een opluchting nu zij buiten bereik waren van zijn vader. Hij begreep hun vertrek en benijdde hen ervoor dat zij de moed hadden om te vertrekken. Dat verzoeker christen is sluit bijgelovigheid niet uit. Met dit alles heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden en hij heeft dit niet eens onderzocht.

Het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) werd beëindigd door verzoeker te confronteren met zijn profiel dat op een website werd teruggevonden door de dossierbehandelaar. Verzoeker leidt hieruit af dat het dossier niet met de nodige onpartijdigheid werd behandeld en dat het gehoor enkel werd geleid met het doel zijn relaas af te breken. De mogelijkheid dat moderniteit bijgelovigheid niet uitsluit, hetgeen de werkelijkheid is in Afrika, werd niet onderzocht.

Verzoeker citeert ter illustratie van de macht en het gezag van voodoo-priesters uit een artikel dat deel uitmaakt van een studie, gerealiseerd door een Duitse socioloog, Karola Elwert-Kretschmer. Het CGVS

stelt zonder objectieve informatie dat verzoekers vader hem de duivelaanbidding had moeten aanleren vermits hij zijn vader diende op te volgen. Er bestaat geen informatie omtrent het ogenblik waarop deze initiatie moet gebeuren. Er is geen objectieve aanwijzing dat de initiatie moet gebeuren voor de vijftienvintjarige leeftijd of dat de priester dit ogenblik niet zelf kiest. Verzoeker citeert uit informatie over voodoo in Benin, welke, ondanks dat hij van Liberia is, in aanmerking moet worden genomen nu in beide landen voodoo wordt beoefend en voodoo de kern van het relaas raakt. Hij stelde herhaaldelijk dat de initiatie in de bush moest gebeuren en wist dat er praktijken bestonden om de duivel te laten binnenkomen in het lichaam en de geest van mensen. De priester heeft er geen voordeel bij om vroegtijdig een opvolger te vormen vermits hij zo een deel eigen aanzien verliest. Verzoekers vader is onverwacht overleden daar hij eerder niet ziek was geweest. Bijgevolg was er geen aanwijzing dat het tijd werd om verzoeker, die pas 25 jaar oud was, te initiëren.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen omtrent zijn profiel. Zijn identiteit is bewezen door het voorleggen van zijn geboorteakte, die zijn foto draagt. De authenticiteit wordt niet betwist en het CGVS stelt dat de foto overeenstemt met verzoeker. Het staat derhalve vast dat verzoeker 26 jaar is. Wat betreft de foto op de geboorteakte betoogt verzoeker dat deze werd genomen ter gelegenheid van zijn doop. Zij werd genomen in een studio waar allerlei benodigdheden ter beschikking worden gesteld van de cliënten, en dit omdat de bevolking enkel beschikt over gewone kledij en er goed wil uitzien op de foto. Verzoeker draagt op de foto een bril die niet van hem is en draagt er ook geen in België. Zijn zicht is goed doch hij lijdt aan scheelheid. Verzoeker stelt dat de website geen aanwijzing is voor zijn profiel. Opmerkelijk is dat de website sinds 2008 niet werd gevoed met informatie en enkel personalia bevat.

Het CGVS speelt op woorden wat betreft het lokale karakter van verzoekers probleem. Hij weet enkel dat voodoo veel voorkomt in zijn regio en verklaarde niets te weten over de rest van Liberia. De lokalisatie van zijn probleem is niet belangrijk nu voodoo net als kenmerk heeft dat het op afstand en langdurig werkt. Verzoeker citeert twee artikels omtrent de gezondheidstoestand van een Liberiaanse politicus die te wijten is aan medische redenen of hekserij waaruit blijkt dat voodoo zich in alle lagen van de bevolking opdringt als iets dat bestaat en machtig is. Uit deze artikels blijkt dat het bestaan van voodoo niet wordt betwist, zelfs niet door de regering. Nergens blijkt hieruit dat de betrokkene beroep zou hebben gedaan op het gerecht om klacht in te dienen. Nergens wordt verwezen naar een wet die deze praktijken bestraft. Van verzoeker kan, zelfs indien deze op facebook zit, niet meer worden verwacht dan van leden van de regering. Het CGVS stelt ten onrechte dat het probleem van voodoo zich zou beperken tot zijn regio van herkomst, hetgeen verzoeker staakt aan de hand van een internetartikel, getiteld: *"Part IV: After 2003: Ritual killings continue to be a plague"*.

Hij concludeert dat alles bewijst dat er ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het CGVS heeft een onvoldoende onderzoek verricht, uitgaande van het feit dat verzoeker een ander profiel zou hebben, terwijl het bestaan van een profiel op facebook op zich geen bewijs is van een hoog of matig intellectueel peil.

3.2.1. Verzoeker leidt uit het feit dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS werd geconfronteerd met zijn profiel op een website ten onrechte af dat de commissaris-generaal niet zou hebben gehandeld met de nodige onpartijdigheid of dat het gehoor zou zijn geleid met het doel zijn verhaal af te breken. Uit dit loutere feit kan geenszins enige partijdigheid worden afgeleid. Integendeel gaf de ondervrager van het CGVS aan verzoeker, door deze te confronteren met zijn profiel op een website, net de kans hiervoor een verklaring te bieden. Daarenboven heeft een ambtenaar van het CGVS geen persoonlijk belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt en biedt deze ambtenaar als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de

Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker legde uiterst vage en weinig aannemelijke verklaringen af omtrent de functie en de opvolging van zijn vader. Zo kon hij niet preciseren of zijn vader al dan niet een opleiding had gehad voor medicijnman of duivelaanbidder, noch hoe deze had geleerd te werken voor de duivel. Tevens zou zijn vader aan verzoeker nooit hebben gezegd wat hij zou moeten doen teneinde hem op te volgen. Voorts stelde verzoeker enerzijds dat hij bij het opvolgen van zijn vader diens macht zou krijgen, doch wist hij anderzijds niet hoe dit in zijn werk zou gaan. Hij wist evenmin welke medicijnen door zijn vader werden gebruikt. Bovendien verklaarde hij dat hij, ondanks dat hij altijd al had geweten van diens activiteiten, nooit met zijn vader zou hebben gesproken over het feit dat hij niet akkoord was met wat deze deed. Daarenboven zou zijn vader het met verzoeker slechts in 2010 hebben gehad over het feit dat deze naar de Bush zou moeten gaan en zijn plaats moest innemen (administratief dossier, stuk 4, p.4-6). Daar waar verzoeker voor dit alles in het verzoekschrift een aantal *post factum* verklaringen aanreikt en de commissaris-generaal verwijt dat deze hiermee geen rekening hield, dient te worden vastgesteld dat verzoeker deze verklaringen niet gaf tijdens het gehoor bij het CGVS. Aldaar beperkte hij zich, gevraagd waarom zijn vader hierover niet eerder met hem sprak, immers tot de verklaring: “*Dat weet ik niet maar hij zei dat hij oud werd*” (*ibid.*, p.5). Bovendien kunnen deze verklaringen hoe dan ook niet worden aangenomen. Daar verzoeker verklaarde dat hij altijd heeft geweten dat zijn vader voor de duivel werkte, dat de eerstgeborene van de familie voor de duivel is, dat zijn vader diens functie uitoefende omdat hij de eerstgeborene was en dat hijzelf als eerstgeborene normaal zijn vader moest opvolgen (*ibid.*, p.4; stuk 8, vragenlijst, p.2), kan vooreerst redelijkerwijze worden aangenomen dat hij zelf eerder het initiatief zou hebben genomen teneinde zich omtrent voormelde zaken te informeren. Bovendien doet, gelet op de voorgaande verklaringen, het feit dat ter staving hiervan geen objectieve informatie wordt aangehaald geen afbreuk aan de terechte motivering dat het geenszins aannemelijk is dat zijn vader hierover evenmin eerder zou hebben gesproken of niet eerder zou zijn begonnen met verzoekers opleiding gelet op de voorgehouden belangrijkheid van de functie.

De ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees gedwongen te worden zijn vader op te volgen wordt bovendien op frappante wijze ondergraven doordat hij blijkens zijn verklaringen nooit stappen heeft ondernomen om zich hieraan te onttrekken. Reeds hoger bleek dat hij altijd al wist van de activiteiten van zijn vader en hiertegen gekant was, alsmede dat zijn vader diens functie uitoefende omdat hij de eerstgeborene was en dat ook verzoeker als eerstgeborene voor de duivel was en zijn vader zou moeten opvolgen. Hij stelde tevens dat zijn partner en kind hem in 2005 verlieten omwille van de activiteiten van zijn vader (administratief dossier, stuk 4, p.2). In dit kader is het geenszins aannemelijk en getuigt het evenmin van enige vrees voor vervolging in zijn hoofdte dat verzoeker desondanks tot in 2010 en tot op vijftientigjarige leeftijd bij zijn vader zou zijn blijven wonen. Opnieuw reikt hij hiervoor *post factum* een aantal verklaringen aan in het verzoekschrift. Deze vinden echter geen steun in het dossier. Bij het CGVS stelde hij slechts dat hij zo lang bij zijn vader bleef omdat hij zijn eigen tijd wou nemen om weg te gaan en “*een beetje bang*” was. Vervolgens normaal gevraagd waarom hij dan zo lang bij zijn vader bleef, antwoordde hij: “*Ja, maar hij gaf me ook iets om land te kopen en een huis. Daarom bleef ik bij hem*” (*ibid.*, p.4). Dit klemmt bovendien nog des te meer daar verzoeker, ondanks dat zijn vader duidelijk had aangegeven dat hij diens plaats diende in te nemen, ook na de dood van zijn vader gewoon op zijn boerderij zou zijn gebleven doorheen de hele maand augustus en tot in september (*ibid.*).

Ingevolge het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan het door verzoeker aangevoerde asielrelaas. Dient bovendien te worden opgemerkt dat hij, zelfs indien hieraan enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, niet aantoonde dat hij zich in het kader van zijn problemen niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Liberiaanse autoriteiten. Zo zou zijn vader om het leven gebracht zijn door “*medicin*” (*ibid.*, p.3) doch blijkt nergens uit zijn verklaringen dat hij naar aanleiding van de dood van zijn vader naar de autoriteiten zou zijn gestapt. Ook nadat hij met geweld zou zijn ontvoerd is verzoeker niet naar de autoriteiten gegaan. Ter verklaring stelde hij dat hij bang was “*omdat je niet weet met wie je praat. Ik wou het nog niemand vertellen. Ik was er nog niet klaar voor*”. Even verder werd aan verzoeker gevraagd of hij de bescherming inriep van de autoriteiten of er ooit over dacht om in Monrovia naar de politie te gaan, waarop hij aangaf van niet en beweerde dat zij toch niets zouden doen en niet zouden willen luisteren (*ibid.*, p.6). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker, alvorens de drastische beslissing te nemen om het land te verlaten, minstens enige poging zou ondernemen teneinde bescherming te verkrijgen van de autoriteiten van zijn land van herkomst en op deze manier zijn problemen te verhelpen. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze eerst de mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, minstens dat hij daartoe enige poging onderneemt. Verzoekers houding is geenszins afdoende om het ontbreken van nationale beschermingsmogelijkheden aan te tonen. Daarenboven blijkt uit de informatie die hij bij het verzoekschrift voegt dat de autoriteiten krachtdadig optreden tegen rituele moorden en de daders van dergelijke moorden, zelfs indien dit hooggeplaatsten blijken te zijn, arresteren en vervolgen. Tevens blijkt hieruit dat de president van Liberia zich duidelijk tegen deze voodoo-praktijken heeft gekant en de bevolking aanspoort ertoe bij te dragen dat de daders van rituele moorden worden gearresteerd. De regering beschouwd dergelijke moorden ook daadwerkelijk als moord en onderzoekt deze ook als dusdanig (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Gelet op het voorgaande dient te worden aangenomen dat verzoeker zich, teneinde aan zijn vermeende problemen te ontkomen, kan beroepen op de bescherming van de Liberiaanse autoriteiten.

De neergelegde documenten en informatie zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen. Verzoekers geboorteakte bevat slechts een aantal identiteitsgegevens doch bevat geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen (administratief dossier, stuk 11: documenten). De bij het verzoekschrift gevoegde informatie aangaande de macht van voodoo-priesters en het bestaan van voodoo-praktijken in Benin en Liberia heeft geen betrekking op verzoekers persoon en is van louter algemene aard. Dergelijke algemene informatie en de algemene bewering dat in Afrika moderniteit en bijgelovigheid samengaan volstaan geenszins om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Hij dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Daar waar hij nog aanvoert dat de commissaris-generaal, uitgaande van het feit dat zijn profiel op een website geen bewijs is van een hoog of matig intellectueel peil, onvoldoende onderzoek zou hebben verricht, dient te worden gewezen op verzoekers eigen verklaring dat hij tot op zijn negentiende en tot in de zesde graad naar school ging (administratief dossier, stuk 4, p.3; stuk 8, vragenlijst, p.1). Bovendien kan hoe dan ook niet worden ingezien hoe een laaggeschoold profiel of een matige intelligentie de voormelde vaststellingen kan verklaren.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 3.2.5. gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen van het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.7. Verzoeker preciseert voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* zou zijn geschonden. Dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.2.8. Verzoeker preciseert, benevens de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, niet op welk beginsel hij doelt waar hij gewag maakt van *“het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”*, noch op welke wijze dit beginsel zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2.9. Verzoekers enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS